Телевизијама Пинк и Хепи не би требало доделити националне фреквенције због тога што те телевизије не поштују закон и правилнике Регулаторног тела за електронске медије (РЕМ), и та борба није лична, већ је то борба за јавни интерес, речено је данас на конференцији „Стручни разлози зашто (не)доделити националне фреквенције?“.

Директор кампање „Крени-покрени“ Саво Манојловић је, позивајући се на правилник РЕМ, подсетио да пружалац медијске услуге мора да има научно-образовни, културно-уметнички, документарни и програм за децу и малолтетнике.

Указао је да према извештајима РЕМ, телевизије Пинк и Хепи, али и телевизије Б92 и Прва, не испуњавају те критеријуме на основу којих су добиле национаналну фреквенцију, оценивши да научно-образовног, културно-уметничког и документарног програма на тим телевизијама „нема ни у траговима“.

Манојловић: Недопустиво обећати емитовање програма којим ће се културно уздизати деца, „а затим да завршите као ријалити програм“

Подсетио је да је телевизија Хепи фреквенцију добила на основу елабората којим се обавезала да ће половина садржаја бити дечји програм и нагласио да је недопустиво обећати емитовање програма којим ће се културно уздизати деца, „а затим да завршите као ријалити програм“.

Некадашњи члан РЕМ Слободан Цвејић истакао је да је улога РЕМ и Савета РЕМ „овако како сада раде, да симулирају институционални поредак и постојања реда у медијској сфери“.

Додао је да су до сада већ требало да буду одузете дозволе за рад телевизијама Пинк, Хепи, Б92 и Прва, јер су то чињенице, пошто је Савет РЕМ усвајао извештаје Службе за надзор у којима је закључено да поменуте телевизије немају одређене врсте програма.

Он је рекао да грађани имају опцију да се другачије информишу докле год је интернет слободан и да верује да многи грађани који гледају само Пинк знају да постоје друге телевизије и знају како да им приступе, „али они то не желе да раде“.

Цвејић је оценио да медији са националном фреквенцијом који имају огромну могућност да афирмишу грађанске вредности без које нема правне државе то не чине, већ афирмишу „културу потчињености вођи и једном режиму и само уче нове генерације грађана да буду зависне и не траже своја права, да беже од одговорности и по цену губитка слободе“.

(Данас)